

Ako zajac Ušiak ušiel pred ostrými pazúrami výra Hnedoša

Text a perokresby: Miroslav SANIGA

V lesnom zátiší dolinky Olinky žije aj výr Hnedoš. Počas dňa odpočíva vo svojej skrýši na výklenku skaly Aly. Pohľady Slnka Zlatoviečka nerobia jeho očiam dobre, a tak sa pred ním skrýva. Zo svojho úkrytu vylieta len vtedy, keď Slnko Zlatoviečko nepláva po modrom nebi, ale už je schované za horami a na dolinku Olinku padne súmrak. Vtedy môže veľké okále otvoriť doširoka. Keď však noc končí a začína sa rozvidnievať, musí sa výr Hnedoš ponáhľať domov.

Výr Hnedoš - výr skalný

Zajac Ušiak - zajac poľný

Mnohé stvorenia prababičky Prírody, ktoré počas noci spia, výra Hnedoša vôbec nepoznajú. Niektoré však dobre poznajú jeho chůtky poľovať na ich mláďatká.

Zajac Ušiak má svoj brloh urobený v húštine kríkov na okraji lúky. Cíti sa tam bezpečne, aj keď ho zavše líška Hrdzoška či orol ponahájajú. S výrom sa však ešte nestretol. Niet sa čomu diviť, veď svoj brloh Ušiak opúšťa, až keď sa Slnko Zlatoviečko vyšplhá nad

NA TÚRU S NATUROU

okolité vrchy. No a z paše sa vracia domov skôr, ako sa schová za hory. A tak sa zajac Ušiak dozvedel o tom, že na lúku chodí loviť výr Hnedoš až od srnky Aranky.

- Zajac Ušiak, dávaj si pozor na výr Hnedoša, - upozorňovala ho srnka Aranka. - Už dvakrát mi chcel uchmatnúť moje malé srnčiatka. Našťastie som však bola v strehu a včas sme pred ním ušli tuto do húštiny.

- A kedy ťa to naháňal? - spýtal sa zajac Ušiak. - Ja som sa s ním tu na lúke doteraz nestretol. Viaceré zvieratá mi však rozprávali o tom, ako ich chcel chytiť.

- Raz na nás zaútočil skoro ráno, druhýkrát zase za súmraku, - vravela srnka Aranka. - Výr nemôže lietať v dolinke Olinke počas dňa, lebo mu Slnko Zlatoviečko páli okálie a on vtedy skoro nič nevidí. Vtedy sa nemusíš báť, že by ťa ponaháňal. Dávaj si však veľký pozor, keď na oblohu nekraľuje Slnko Zlatoviečko.

- Dobre, ďakujem ti za radu, - odvetil zajac.

Zajac Ušiak si potom dával na lúke oveľa väčší pozor ako predtým. Na pašu vychádzal až vtedy, keď sa Slnko Zlatoviečko dívalo už vysoko z modrej oblohy. No a nazad z paše bol vo svojom brlohu už dávno predtým, ako Slnko Zlatoviečko zapadlo za vrchy.

Raz sa však Ušiak pozabudol. Kvetý na lúke mu tak zachutili, že sa popásal ešte aj za súmraku a vôbec si nevšimol, že na oblohu sa pomaly vyhupol mesiac Guliak.

Ako si tak pochutnával na kvetoch a tráve Ave, odrazu sa nad lúkou mihol zvláštny tieň. Až vtedy sa Ušiak spamätal.

- Ved' to je už súmrak, - zadumal sa. - Čo ak ma tu teraz chytí výr Hnedoš?

Tak sa dal vnohy a uháňal do brlohu čo mu sily stačili. No výr Hnedoš si ho všimol a bol mu v päťach. Už-už načahoval nohy a roztváral pazúry že ho chytí, keď Ušiak prudko zabrzdil a dal sa utekať opačným smerom. Kým sa Hnedoš otočil v povetrí a chcel zaútočiť znovu, po zajacovi už nebolo ani chýru.

Ušiak stihol dobehnúť do brlohu v poslednú chvíľu. Bol zadychčaný a od veľkého strachu mu rýchlo búšilo srdiečko. Celú noc potom nezažmúril ani jedno oko. Aj keď na druhý deň vyšlo na nebo Slnko Zlatoviečko a v dolinke Olinke vládol jasný deň, bál sa vyjsť z brlohu. Keď mu však začalo od hladu škvíkať v bruchu, opatrne sa vytiahol zo svojho pelecha. Po tomto nepríjemnom zážitku dával na lúke veľký pozor. Aj keď mu tráva Ava a kvety veľmi chutili, už nikdy nevychádzal na pašu pred rozvidnením a vždy sa domov vrátil ešte pred súmrakom. Potom sa už veru zajac Ušiak s výrom Hnedošom nikdy viac nestretol.